

Bibliaóra – 2025. május 27.

Előfohász: „Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes (Róm 12,1-2).” Ámen.

Ének: 119. zsoltár 85-88. versei: „Zengő kiáltásom jusson hozzád...”

Előima: Urunk, felséges Istenünk, megkönnyebbülés, hogy nem vagyunk mindenben egyedül. Köszönjük a családjunkat, a gyermekeinket, a szüleinket és a hitben testvéreinket. Hálásak vagyunk barátainkért. Köszönjük azoknak az életét ma Előtted, akik törődnek velünk és érdeklődnek irántunk. Örülünk, hogy bizalmunk van Irántad és elmondhatjuk Neked, hogy időnként valaki szól hozzánk, felajánlja segítségét, mint kinyújtott kezéd, mert Te vagy az Úr az életünkben. Urunk, mi Istenünk Jézus Krisztusban, megvalljuk, gyakran tanácstalanok vagyunk. Túl sok kérdés kavarg a fejünkben, nehezen tudunk tervezni, és még nehezebben tudjuk átadni Neked az életünk kormányát. Segíts nekünk ma eligazodni a Példabeszédek könyvének szavaiban, rendszerezni az információkat, felismerni az igazságot Krisztus és a törvény között, megőrizni a józan eszünket, és nem pánikba esni, sem olyan helyzetekbe kerülni, amelyek bizonytalanná teszik így is lankadó hitünket. Krisztusban, a mi Urunkban biztosíts minket feltétel nélküli szeretetedről és kegyelmedről, Mindenható szent Istenünk. Ajándékozz nekünk egy olyan közösséget, amelyet gazdagít mind a Te közeledésed, mind pedig az a gyengeség és alázat, amelyet Krisztusban nyilatkoztattál ki nekünk. Az Ő nevében és az Ő nevéért, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Ószövetségi alapige: Példabeszédek könyve 20. fejezet: *„A bor csúfolódóvá tesz, a részegítő ital lármássá, senki sem bölcs, aki attól tántorog. A király haragja olyan, mint az oroszlán morgása, aki fölidézi, maga ellen vét. Távol maradni a perpatvartól: dicsőség, a bolond mind belekeveredik. Nem szánt ősszel a rest, de ha majd aratni akar, nem lesz mit. Mély víz az ember szívének a terve, de az okos ember kimeríti. Sok ember hirdeti, hogy hűséges, de ki találhat megbízható embert? Feddhetetlenül él az igaz, még a fiai is boldogok lesznek. Ha a király az ítélőszékben ül, tekintete észrevesz minden rosszat. Ki mondhatja: Tisztán tartottam szívemet, tiszta vagyok, nincs vétkem? A kétféle súlyt és a kétféle vékát egyaránt utálja az Úr. Már egy gyermek tetteiből is fel lehet ismerni, hogy tiszta és helyes-e, amit tesz! A halló fület és a látó szemet egyaránt az Úr alkotta. Ne szeresd az alvást, mert elszegényedsz; tartsd nyitva a szemed, és jóllakhatsz kenyérrel. Rossz! Rossz! – mondja a vevő, de amint elmegy, már*

dicsekszik. Lehet bőven arany és igazgyöngy, de legdrágább kincs az okosan beszélő szája. Vedd el a ruháját, mert kezeséget vállalt másért, és zálogold meg az idegenért! Ízlik az embernek a hazugsággal szerzett kenyér, de végül kaviccsal lesz tele a szája. Tanácskozás során születik a jó terv, és megfontoltság kell a háborúhoz. A rágalmazó titkokat fed fel, azért a fecsegővel ne barátkozz! Aki apját vagy anyját átkozza, annak mécsese a legnagyobb sötétben alszik ki. Az előre kikövetelt örökségen végül is nem lesz áldás. Ne mondd: Megfizetek a rosszért! Reménykedj az Úrban, ő megsegít téged. Utálja az Úr a kétféle súlyt, és a hamis mérleg nem jó dolog. Az Úr irányítja a férfi lépteit, az ember hogyan érthetné meg útját? Csapdába esik az, aki könnyelműen tesz fogadalmat, mert azután már hiába bánkódik. A bölcs király leteríti a bűnösöket, és kocsival hajt rájuk. Az ember lelke az Úrtól kapott mécses, egészen átkutatja a test belsejét. Szeretet és hűség őrzi a királyt, és szeretet támogatja trónját. Az ifjak dísze az erő, az öregek ékessége pedig az ősz haj. Zúzódások, sebek tisztítanak meg a gonoszságtól, és a test belsejében is érzett csapások. ”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-3. versek: A bor gúnyolódóvá és csúfolódóvá tesz, az önkontrollt teljesen felborítja. Az igaz, hogy a szeszesisital az öröm forrása, de aki erőbajnokot játszik és nem tudja, mennyi az elég, annak veszedelembé torkollik az élete és a szolgálata. A bölcsesség útja nem olyan, mint a részegségé. A tiszta ész kritikáját meg kell őrizni. „Mindig temetünk, és nem nevetünk.” – mondta a családi asztalnál anyósom. Sírva vigad a magyar. Rosszul végzi az az ember, akit az eszközei mozgatnak, ahelyett, hogy hasznosan használná az eszközöket. Az izraeliek, sajnos az alkoholfogyasztás miatt vétettek, hiszen pogány szokásoknak hódoltak, emellett teljesen más állapotba kerültek. Dániel elutasítja minden pogány szokás gyakorlását Babilóniában és a szolgák ráállnak az ő ajánlatára. (d. Dán 1) Emlékezzünk csak Nőé: „*Nőé, a földműves volt az első, aki szőlőt ültetett. Egyszer bort ivott, megrészegeedett, és meztelenre vetkőzött a sátrában. Hám, Kánaán ősatya meglátta apja szemérmét, és elmondta kint levő két testvérének. Akkor Sém és Jáfet fogták a ruháját, a vállukra terítették, s háttal bemenve betakarták apjuk szemérmét, de elfordították arcukat, és így nem látták apjuk szemérmét. Amikor Nőé kijózanodott, és megtudta, hogy mit tett vele a kisebbik fia, ezt mondta: Átkozott Kánaán! Szolgák szolgája legyen testvérei között (IMÓz 9,20-25)!*” A fiataloroszlán ordítása a hangulatváltozásra utal és arra az uralkodói attitűdre értette Salamon, amit a királyok sokszor gyakoroltak. A háttérben az a gondolat állt, hogy a király Isten teremő hatalmát és erejét testesítette meg. Ő mindig igazságosan ítélt, de keményen megbünteti a hitszegést. Minden egyes eldöntendő ügyet a jogosság szemszögéből vizsgál és old meg. Vigyázat, az ítélezés csak indokolt ügyben a mi dolgunk, vagy mégsem? Pál apostol szerint: „*Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. A tisztességre legyen*

gondotok minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békességben. Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerettem, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr (Róm 12,17-19)."

4-7. versek: A Példabeszédek könyve mindenkor élesen bírálja a lustaságot. A lusta nem várhatja az aratást, hiszen nem vetett. Az a helyzet, amibe került, csak önmagának köszönheti. Salamon király lemezteleníti a lusta embert, nagyon élesen bírálja. Aki lusta, és az időt nem veszi komolyan, azt bizony éhség gyötri, mint a tékozló fiút. A bölcsesség megérteti az élet lényegét és annak igazságtartalmát: *„Aki nem dolgozik, ne is egyék (ld. IIThessz 3,16-24)!”* A kútból a víz önmagától nem lesz a mosdótálban, és aki nem merít az igazság forrásából, elfelejtette azt, amit Jézus mondott: *„Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből (Jn 7,37-39)."* Éppen ezért sokan ígéretnek, sokan mondják, hogy segítenek, jó cselekedeteiket felhánytorgatják még az idő múlásával is, de kevés az igaz barát, a hűséges társ, aki szívből végzi a szolgálatot. Az igazságos ember, aki Isten törvénye szerint él, és életútján Istenre tekint, nem a veszedelem felé tart, hanem osztályrésze Isten országa. Az atyák igazságát a fiaik is dicsérik. (ld. Zsolt 101,6) A következő generáció is tapasztalhatja azokat az isteni ígéreteket, bizony hatnak a bölcs szavak és mondások, sőt ezek az ígék az üdvösség teljességét vetítik elénk, ahogyan az agg Simeon maga is megtapasztalta: *„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátta szemem üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak és dicsőségül népednek, Izráelnek (Lk 2,29-32)."* A tizenkétéves Jézus pedig így vallott: *„Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem (Lk 2,49)?"* Az új generáció teljes korszakváltást jelent, akár tetszik, akár nem. Változnak az évszakok. Rossz idők, szép napok. És mégis! Ezután a mondat után Jézus engedelmeskedik szüleinek és velük tart Názáretbe.

8-9. versek: A tettek hátsószándékát vizsgálják ezek a versek. Mit takargatunk minden tettünk mögött? A királyok nemcsak hatalmukat fitogtatták, nemcsak az állami rendelkezésekben voltak jártasok, de bizony olyan ügyekben is döntőbírók voltak, ami felelősségteljes döntéshozatallal járt. Éles látásra volt szükség, hiszen a jót a rossztól megkülönböztetni nem olyan könnyű. A polyvát a magtól megkülönböztetni csak a földműves tudja. Az igaz bölcsesség a dolgok mögé néz, sőt lát is. A rejtett dolgokat is felszínre hozza, hiszen ember hiba nélkül nincs. Az ember szíve velőjétől romlott és Jézus Urunk jól megfogalmazta: *„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások és istenkáromlások (Mt 15,19)."* Már az egyiptomi

bölcsesség azt tanácsolta, hogy a bűnt nem szabad megbocsátani, hiszen csak egy tökéletes úr létezik.

10-13. versek: A súlymértékkal elkövetett bűnök nagyon gyakoriak voltak a választott nép körében is. Ennek fékje Izráelben éppen Isten hatalmas ajándéka volt, a tejjel és mézzel folyó föld, Kánaán. Bizony ezért Izráelben már a gyermekkorban fel kell ismerni azokat a lelki adottságokat, amelyek építik a családfő részéről a fiatalabb generációt. Hogyan építjük gyermekeinket? Ők mozgatnak bennünket? Ők szabják az irányt? Ők mutatják az utat? Mi vagyunk az ódivatú és begyepesedett konvenciók emberei, vagy a tanácsaink még hasznosak lehetnek számukra? Mindenki a génekre fogja a dolgokat, pedig az adottságokat és a gyermek lelki arculatát nekünk kell formálni és alakítani. Isten mindent hall és lát, sőt kivár, hogy az ember értelme, annak hallójáratai és szemhéjai táguljanak az Ő akaratának meghallására és szemügyre vételezésére. A lustaság e téren is tapasztalható, és bizony elszegényedéshez vezet, éppen ezért a megnyílt szemek, mint az emmausi tanítványok (ld. Lk 24,13-35) esetében a teljes éberségre vezetnek a szolgálatban, és azonnal elindítanak vissza azon az úton, amely még néhány órával ezelőtt a menekülés útvonala volt. A velünk együtt haladó Jézus nem lehorgaszt és nyúzottá tesz, hanem nyugodt életet biztosít és a hitre eljuttat.

14-17. versek: Az ókori piacok gyakorlatáról olvasunk ezekben a versekben. Az árus nem látott drágaságot munkált, ezzel az isteni értékeket lebecsüli, de a maga szemszögéből mindent csak olcsón szeretne a magáévá tenni. Nem ügyesnek és szemfülesnek kell lenni a piacon, akár a Miletics piacon is, hanem értékelni mások belefektetett munkáját abba, ami szemet gyönyörködtető. A számításnak nem a fizetségénél kell megnyilvánulnia, éppen ellenkezőleg, hiszen Istent és embertársamat úgy szerethetem, hogy felém nyújtott eszközeit értékelem és erre megnyílik a pénztárcám is. Nem leszek szűkmarkú, hanem bőkezű, hiszen az én menyei Atyám is sokat bocsátott meg nekem. Az értékes szavak, a bölcs kijelentések nem mérhetőek még a színaranyhoz sem, nemhogy a nyakba és fülbe akasztható drágagyöngyökhöz. Az átgondolt beszéd nem válik vízzé. „Bort iszik és vizet prédikál...” – sokszor így értékelik a szavak súlyát igehirdetésünk után. Isten a vigasztalás és az élet igéit bízta ránk. Az emberi szónak muszáj, hogy legyen egy olyan áldott forrása, mint a Szentírás, amiből merít kapcsolatainak gyakorlásában és mindennapi teendői végzésében. A megfontolatlan ígéretés és teljes biztosítása a másikat arról, hogy minden a legnagyobb rendben van, hazugság, amely mély állomba ringatja a bajbajutottat. Nem lehetünk önelégültek és önzőek, amikor másokat nyugtatunk. A szeretet cselekvő volta nyilvánvaló kell, hogy legyen. Az idegen tulajdon vonzó, de amit a magunk nevére iratunk,

azon nincs áldás. A hit nyilvánvaló, de ott a káosz uralkodik, ahol csak a vagyon miatti marakodás van jelen jellemtelen módon.

18-21. versek: Minden akciót meg kell, hogy előzőn az átgondolt terv, éppen ezért a gyakorlott tanácsosok szava előbbre visz. Izráelben ezek a királyi udvarban előkelő szerepet töltöttek be. Jézus példázatában pedig mindez visszaköszön: *„Vagy ha egy király elmegy, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül le előbb, és nem tart tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki húszezerrel jön ellene (Lk 14,31)?”* Ezért vigyázzunk azokkal az emberekkel, akik csak szájhősök. Közösségük vonzó, társaságukban elmereng az ember, de sokszor sorsalakító is. Ezért kell inkább csendben maradni, mert értékesebb a hallgatás, mint mindig fecsegni és beszélni. Hiszen a lámpa fénye az élet és a boldogság szimbóluma. Az a fiú, aki engedetlen, a vesztébe rohan. Éppen ezért kell még a haló poraiban lévő szülőket is az ötödik parancsolat fényében néznünk és úgy emlékezni rájuk. (II Mózes 20,12) *„Az ebül szerzett vagyon ebül vész el”,* sőt még átok is sújtja az ilyen embert, de értéke nincs, csak a sok sérelem és méltatlanság forrása. Újszövetségi példája a jól ismert tékozló fiú története, aki kikéri a rá eső részt és idegenbe költözik. (ld. Lk 15,11-32).

22-26. versek: A rosszat nem szabad rosszal viszonzni. Az embernek nincs mit Isten dolgaiba avatkozni, Istennek kell a kezében meghagyni a bosszúállást. Isten igazságossága (VMózes 32,35) megáll. Isten rendje teljes. Az Úr védi az övét. Aki Istennel kötötte össze az életét, nem akadályokba ütközik, hanem épül, még a rosszat is átélve. Az ember nem fogja fel Isten mindenhatóságát. Az Úr messzebb és távolabb lát, mint a mi haragos tekintetünk. Az emberi dolgok végzése az Úr kezében van, még akkor is, ha az ember azzal nem is számol. Semmit nem szabad az embernek felelőtlenül ígérgetnie, főleg nem az Úr színe előtt, mert meg fogja bánni. Minden ígéretünket jól meg kell fontolni és át kell gondolni. Jefte meggondolatlan ígérete saját gyermeke halálába került (ld. Bír 11), Józsué ígérete a gibeoniak felé szintúgy. (ld. Józsa 9) A búza megtisztítása cséplés után a királyi rendelet pontos végrehajtására utal, amit maradéktalanul végre kellett hajtani. A királyi végzés megszegése halállal járt az ókori népek körében.

27-30. versek: Érteni az emberi csízióhoz Isten általi adomány. Hiszen aki Isten Igéjével táplálkozik, mindig annak fényében jár. (ld. Zsolt 119,105) Isten szövetségének a hűsége teljes. Az Ő kegyelme örökkévaló és naponként megújul. A király trónja is teljesen megáll, ha ezekre épít. Ezek olyan értékek, amelyek Isten ajándékait képezik. (ld. Zsolt 61,8) A Messiás ezekkel rendelkezik majd a mennyei ígéreteke szerint (ld. Ézs 16,5), és az Ő uralkodásának nem lesz vége. A bölcsességirodalom Izráelben főleg a fiatalabb generáció nevelésére összpontosít, éppen ezért minden seb, amely kékséget okoz testen és lelken egyaránt,

megmenekülésünket is hordozza. Tisztasághoz vezet és formálja a bensőt. Mindenki megkapja a maga jutalmát Isten rendelése szerint, és minden büntetés hasznos annak az életében, aki a rossztól elfordítja a rosszat, és Ő – a menny és a föld Ura – a rosszal soha nem vállal közösséget, de aki megbánja és megvallja vétkeit, „*hű és igaz Ő (Ijn 1,9)*”, annak megbocsátja hűtlenségét.

Közének: 130. zsoltár 4. verse: „*Izráel az Istenben...*”

Újszövetségi alapige: Pál apostolnak a Galatákhöz írott levele 2. rész 15-21. versei: „*Mi, akik zsidónak születünk, és nem pogányok közül való bűnösök vagyunk, tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem. Ha pedig Krisztusban keresve megigazulást, magunk is bűnösnek bizonyulunk, akkor talán Krisztus a bűn szolgája? Szó sincs róla! Mert ha ismét felépítem, amit leromboltam, saját magamat nyilvánítom törvényszegőnek. Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. Nem vetem el Isten kegyelmét: mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.*”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

15-16. versek: Pál apostol rátér a levél alapvető kérdésére: a hitre. „Tudjuk, tehát hiszünk.” Pál elsősorban a zsidók álláspontját foglalja össze, és azok nézetét mutatja be. A zsidók és pogányok közötti kapcsolatról beszél az üdvösség tekintetében. Míg a zsidó „élvezi” az Isten akaratának kifejezése által nyújtott előnyöket, és a zsidó szemében születésétől fogva a pogány bűnös, a „mi” kifejezés, amit az apostol magában használ – és önmagát is beleszámítja – lehetőséget kínál a Krisztusban felkínált üdvösség elfogadására. Az Isten ereje által adományozott igazság a kezükben „van” gondolatban. Ez a gondolat azonban akadályokat gördít az üdvösség elérésébe. Ennek megfelelően mindenki tökéletesen „elégedett” lehet. Megkaptam, amire szükségem van. Cselekedetek vagy hit? Hit Jézus Krisztusban vagy a cselekedetek? Pál apostol úgy fogalmazza meg kijelentését, hogy megvédi magát azokkal szemben, akik azt hiszik, hogy valami természetüknél fogva, kezdettől fogva az övék. Zsidók, mi, Isten népének lelki közössége. Pál apostol ezt akarja kifejezni: „Mi, akik Krisztushoz tartozunk, mi vagyunk az igazi Izrael.” Mindenki: zsidó és pogány, aki hisz Krisztusban, alkotja a lelki Izrael közösségét. Az igazi Izrael tagjának lenni csak Krisztusban lehet. Krisztus közösségéhez tartozni áldás. Tehát Pál a keresztyénekről beszél,

akár a pogányok, akár a zsidók irányából érkeznek Jézus nagy családjába. Pál végül az üdvösség kérdésére hívja fel a levél olvasóinak figyelmét: dikaosz – az isteni felmentés meghatározása. Igaznak nevezni vagy igazzá tenni. Isten úgy jelenti ki önmagát, mint aki megigazít bennünket. A zsidók ismerik a törvény cselekedeteit, de az ember számára az egyetlen vezérfonálnak a hitnek kell lennie és annak is maradnia. Isten lehajol az emberhez, nevezetesen az ember személyéhez. Minden Istentől származik, és mi – zsidók és pogányok közül való keresztények – Isten cselekedete által igazulunk meg. Csak a zsidók birtokolhatták Isten törvényét, a Tórát. Ezzel szemben, miután elfogadta Krisztust, egy keresztyén tudja, hogy a törvény cselekedetei nem az üdvösségre szolgálnak. Isten arra törekedett, hogy mindenkit összekapcsoljon a Jézus Krisztusba vetett hit által. Jézus Krisztusba vetett hit által – ez a lényeg, míg a zsidó azt fejezte ki, hogy a törvényből nyerte el saját örömeit és vigaszát az élethez. Az alap azonban nem az ember hite, hanem Krisztus, Akiben az ember hisz. Jézus, mint a mi személyes hitünk alanya. Krisztusnak kell továbbra is a figyelem középpontjában maradnia. Csak a Jézus Krisztusba vetett hit által van életünk. A Jézussal való kapcsolat bármilyen más értelemben elképzelhetetlen. Az érdemszerző cselekedetek nem elegendőek. Ő sokkal nagyobb, mint a törvény. Krisztus a törvény beteljesítője, Aki hit általi megigazulást kínál. Az érdemnek el kell tűnnie elménkből, és Krisztusnak kell átvennie a helyét. Krisztus által igazultam meg. Csak így alkalmazható Krisztus keresztye és feltámadása az életünkben. Krisztusban Isten találkozik az emberrel, és az embernek el kell fogadnia Őt, érdemei nélkül. Pál apostol leveleiben szándékosan tér vissza a megigazulás témájához, mivel az embert elámítják saját cselekedetei, de minden kegyelem és önérdemem nincs. A Krisztusba vetett hit üdvösségünk egyetlen alapja.

17-18. versek: Pál apostol ugyanakkor elismeri, hogy bár természeténél fogva a választottakhoz tartozik, mégis a bűn jelen van az életében. Pál apostol elismeri, hogy az ember bűne nem rombolja le Jézus Krisztus szentségét és felmagasztalását. Az apostol következetes, mert mindent Krisztustól vár. Bármilyen jót várna egy egyszerű embertől, ő maga vétkezne. Pál apostol tehát nem a hit szolgájának jelenti ki Krisztust. Hevesen tagadja, hogy Krisztus a bűn szolgája lenne. Isten ments, de hirdeti bűnös mivoltunk felismerésének szükségességét. Bűnösök vagyunk, és sajnos nem tulajdonítunk ennek akkora jelentőséget. Senkiben sincs meg a büntelenség kiváltsága, kivéve Krisztust. Pál ellenségei azzal vádolják az apostolt, hogy bűnösnek tartja Jézust. Pál azonban rámutat, hogy Jézus személye és szolgálata az, ami fel kell, hogy ébresszen bennünket Csipkerózsika álmából, mert a bűn az oka annak, hogy Krisztusnak el kellett jönnie a világra. A zsidó ember volt és marad a törvényhozó – jogi értelemben, de Krisztus az életek Megváltójává és Szabadítója. Pál apostol védekezik az emberi

vétkek ellen. Krisztus munkája hatalmas, ezért sem a törvénynek, sem a bűnnek nincs helye a hívők életében. Csak Krisztus szolgálata győzheti le a bűnt; sem a tanítás, sem a mi cselekedeteink nem képesek erre. Krisztus tehát nem a bűnt szolgálja, hanem az embert és annak üdvösségét munkálja szolgálata nyomán, amikor eltörli a bűnt és megigazítja a bűnöst. A törvény problémáját, mint a Kis-Ázsiában élő keresztények problémáját, Krisztus oldotta meg. Sőt a mai bűnös ember problémáját is Jézus oldotta meg.

19-20. versek: Végül Pál apostol a Krisztussal való saját egyesüléséről beszél. Pál rámutat, mit jelent az evangélium hatalma alatt állni és élni, és örökre elhagyni a törvény rabszolgaságát. Pál apostol szabad, mert Krisztus szabaddá tette őt. Szilárdan meg van győződve arról, hogy saját élete olyan elemeket is magában hordozott, amelyek összeegyeztethetetlenek voltak az étellel. Minden arra utal, hogy újra bűnt fog elkövetni. Ezért nem szolgálja Krisztus a bűnt, mert az életében már nem a törvény van jelen, hanem Krisztus. Istennek él. De mi a helyzet velünk, kedves testvéreim? „Mert én...” – mondja Pál. Személyes és erőteljes bizonyoságtétel ez egy olyan életről, amely elhagyja a törvényt, és azonosul a kegyelem és a megigazulás Istenével. Az átok és a törvény ereje együtt munkálkodik, de az Úr Krisztus üdvözít. Pál itt nem a mózesi törvényre, hanem a cselekedetek törvényére utal. Ki uralkodik az életünk felett: Isten vagy a törvény? Egy hívő embernek egész életét Isten akaratának kell alárendelnie, mert a törvénytől való szabadság nem jelent szabadságot az erkölctől, hanem éppen ellenkezőleg, csak Istennel válhatok igazán Isten akaratának cselekvőjévé. Krisztussal együtt keresztre feszíti mindazt, amit üdvösségnek tart a saját életében. Krisztus teste által megszabadult a törvény átkától. Krisztus hallatta az ember átkát a kereszten, és mégis Ő maga vált átokká értünk: *„Mert meg van írva: Átkozott mindenki, aki fán függ (Gal 3,13).”* Együttes keresztre feszítés. Együtt szenvedés. Ez nem miszticizmusról szól, hanem az Úr Jézusba vetett élő hitről. Itt az ember és Isten nem egyesülnek, hanem éppen a hit által kapcsolódnak össze. Az Istenért való élet azért lehetséges, mert Pál apostol szorosan összefonódik Krisztussal az életében. Ezért jelent ez a bizonyoságtétel győzelmet Saul felett, aki birtokolta ugyan a főpap kezéből átvett leveleket, hogy osztóbíróként törvényesen járjon el, de a kegyelem Istene az evangéliumot írta a szívébe a törvény helyett. Krisztus keresztre Jézus segítségével mindannyiunk számára. Az lesz a győztes, akit maga Krisztus győz le. Mindaddig üldözzük Krisztust, míg irgalmával le nem győz, és Átala és Benne nem válunk az engedelmisség edényeivé. Jézus életadó és aktív szolgálata látható Pál apostol életében. Ahogyan Krisztus bizonyosan meghalt, feltámadt és él, úgy él ez által a csoda által Pál apostol is. A Krisztusban és Krisztussal való élet egyedülálló. Mert Krisztus a mi életünk: *„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben (Kol 3,4).”* A hívő új állapota tehát az új

teremtés Krisztusban. Itt és most, azaz a testben, de a jövőben is Vele együtt. Egy soha véget nem érő kapcsolat a Krisztussal való kapcsolat. Ebben a testben és dicsőségben. Minden keresztyént megérint Jézus szolgálata, mint Isten Fiának értékes szolgálata. Ez a szeretet és az igazi áldozathozatal cselekedete, ezért lehetséges az élet. Az ember gyakran önmagától és önmagából akar élni, de ezzel elveszíti az életet, de Krisztusban és Krisztussal ajándékként kapja meg azt. Ezért beszél Pál ebben az értelemben magáról, mint egyénről. Isten Fia bennünk lakozik, az egyes emberekben. Az ember akkor egész, ha Krisztus otthonra lel benne. Te és én, mindannyian egyéniségek vagyunk. Helytelen a saját cselekedeteinkre hagyatkozni és azokra építeni. Isten mindent megtett Fiában – végtelenül sokat szenvedett az emberért, ezért szólít meg minket saját keresztyével, ma is felvillantva előttünk bűneink bocsánatát és az új élet lehetőségét, mint hatalmas mennyei ajándékot.

21. vers: Pál apostol, akárcsak egykor Saul, érezte a törvény elsőpró terhét. Ezért nincs már mit megvetnie. Soha nem bírta elviselni saját tehetetlenségét, és ezt itt kifejezésre is juttatta. Isten kegyelme körülvette és legyőzte őt. Ez a Krisztusban nyert kegyelem. Ez mentségül szolgáló irgalom. Ezt a kegyelmet megvetni annyit tesz, mint a törvény általi üdvösséget választani, de Krisztus szolgálata nem hiábavaló. Krisztus hiába halt volna meg? Hiába. A legmagasabb fokú sértés Isten kegyelme iránt. Krisztus és az Ő szerető cselekedete nélkül nem fog mozdulni a mai ember sem. Krisztus halála, Jézus keresztye a törvény legnagyobb ellentéte. Nem egy mártír halála Krisztus halála, nem a saját ügyének hű tanúja Krisztus, hanem hálás szolgálata értünk és helyettünk. Ő bizonytalannal kitölti életünk minden hiányosságát. Ő teljesíti be a törvényt és csakis Megváltó halálával. A Krisztusba vetett hit által kegyelmet nyer az ember. Fogad el, mert Jézus előbb szeretett téged. Az számít, amit Krisztus tett. Hiszed-e ezt?

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el (Zsolt 60,14).” Ámen.

Ének: 458. dicséret: „Aki értem megnyíltál,...”

Túrmezei Erzsébet: MÉGIS

Milyen sokat kellene hinnem,
s milyen keveset hiszek.
Mily keveset kellene vinnem,
s mennyi terhet viszek.

Egyedül Rá kellene néznem,
s magamra révedek.
Ragyog a cél viharban, vészben,
s hányszor eltévedek.

Mégis... elcsüggedjek, megálljak?
Miért csüggedjek el?
Hisz olyan keveset hiszek még,
s már az is fölemel.

Mint minden én nyomorúságom,
nagyobb a kegyelem.
Ebben hiszek, s szemem bűnbánón
megint ráemelem.

Kis hitet, hogy megerősítsen,
míg többről többre nő,
s egész a célig elsegítsen:
hatalmas Isten Ő.